

## ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ.

**Κυριακή 15 Φεβρουαρίου.** — Ἐπὶ τῆς τραπέζης μου κεῖνται μικρὰ ἰοδέσμη καὶ δύο παράσημα τοῦ Μαίφαρτ. Βίσι τὰ λάφυρα τοῦ χοροῦ. Ὁ χορὸς δὲν εἶνε εἰμὴ μάχη δι' ἣν αἱ γυναῖκες ἐτοιμάζονται πρὸ ἡμερῶν καὶ οἱ ἄνδρες πρὸ ὥρων.

Ὅταν ὁ ἀθάνατος Στράους δίδῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως, ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ σας βάλλωσι τὰ πρῶτα βλέμματα, ὅταν ἡ ὀσφύς της ζώνηται τὸν βραχιονά σου, ὅταν ἡ χεὶρ σου ναρκοῦται ἐπὶ τῆς χειρὸς της, ὅταν τὰ στήθη σας ἐγίγῃσι συγκρατοῦντα τὴν ἡδονήν, ὅταν τὰ χεῖλη σας ἐνδύνωνται γηραίου διπλωμάτου τὴν φενάκην, δὲν συνάπτετε ἀγῶνα; Καὶ ὅπλα καὶ διπλωμάται.

**Δευτέρα. Πρωτὰ.** — Ὅποια ἀναμνήσεων σύγχυσις ἐν τῇ κεφαλῇ μου καὶ ὀπσοῖαι ἀμφιβολίαι ἐν τῇ ψυχῇ μου! Μελαγχολία καὶ κόπωσης, ἰδοὺ ὁ ἐπιλογος τοῦ χοροῦ.

Αἱ χεῖρές μου ἀναδίδουσι γλυκὺ ἄρωμα ὅπερ τοῖς μετέδωκαν χεῖρες τοῦ κρίνου ἁρότεροι. Οὕτω τὸ πτωχὸν φύλλον ὑποκλίνεται μύρον ἴσως συνδεθέν.

**Πέμπτη. Πρωτὰ.** — Πληῖξίς δι' ὅλους, δι' ἐμέ μαγεία. Ἄρκοῦσι δύο ἀστέρες ἵνα ἱλαρύνουν νεφελώδη νύκτα καὶ δύο ὀφθαλμοὶ ἵνα χύσουν γόητρον εἰς παγωμένην συνάθροισιν. Τοὺς εὖρον. Τὸ γαλανὸν των φῶς ἤτον ἄπλετον.

**Πέμπτη. Μεσημβρία.** — Ἡ πενταετὴς ἀδελφὴ μου πύρεσσι. Ἐκλαίειν ὁλόκληρον ἡμέραν διότι ἡ μητέρα της ἐλυπήθη τὰ ἑκατὸν φράγκα καὶ δὲν τὴν ἔστειλε εἰς τῆς κ. Μελὰ τὸν χορὸν. Ὁ πολιτισμὸς μας κατάρθρωσε νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἀνθρώπους τοῦ σαλονιοῦ τοὺς δράκους καὶ ταῖς δρακούλαις μας. Αὐτὸ καλεῖται πρόδος μωρῶν.

**Παρασκευή. Νύξ.** — Ἄν ἤμην γυνὴ θὰ ἐφαινόμην τοσοῦτον εἰλικρινὴς, ὥστε νὰ μένω καὶ τὰς Ἀποκρέω με τὴν προσωπίδα, ἣν αἱ γυναῖκες πάντοτε φέρουσι. Καὶ ὅμως εἶδον τόσας χθὲς με πρόσωπα ἀπὸ τοῦ Τσάτσου καὶ τοῦ Παναυλῆ! Αὐτὸ καλεῖται ἀπληστία.

**Κυριακή. Πρωτὰ.** — Ἡ καυμέναις ἡ γρχαῖς! Μεταβάλλονται εἰς ἐξαρτήματα τοῦ καναπέ. Ὁ ὕπνος κλείει τὰ μάτια των καὶ ὁ χορὸς τὰ ἀνοίγει. Τὰ παιδιὰ των ὀνειρεύονται καρδιαῖς, καὶ αὐταὶ τὸ κρεββατάκι των.

**Κυριακή. Ἑσπέρα.** — Τὸ ἀττικὸν ἄλας τῆς Φήμης μετεβλήθη σήμερον εἰς ἀττικὸν ἀνάλατον. Ἀνάλατος φαιδρότης, ἀνάλατος προσωπίδοφορία, ἀνάλατα ὅλα.

Εὐθυμία ἄθυμος.

Τρεῖς μόνον μασκαράδες, οὗς ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου συνήντησα μοι ἐφάνησαν ἄξιοι προσοχῆς, ὁ Κουμουνδούρος, ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Δηλιγιάννης.

**Καθαρὰ Δευτέρα. Πρωτὰ.** — Τὰς ἐπλήρωσα ἀκριβὰ τὰς Ἀποκρέω! Μοῦ ἐκλεψαν τὴν καρδίαν μου!

**Καθαρὰ Δευτέρα. Ἑσπέρα.** — Τὸ Φάληρον ἐφόρει καλοκαιρινὰ. Ἡ θάλασσά του σιγῇ, ὁ ἀήρ του λεπτὸς λεπτὸς, ὁ οὐρανὸς του γελαστός. Ὁ κόσμος του ἀνευ rag-dessus.

Ὅλοι οἱ χορεύονται καὶ ὅλαι αἱ χορεύτριαι συννητήθησαν ἐκεῖ ἀδελφοὶ ἐν ἄγρυπνίᾳ. Ἐκαμον ὅλοι μαζί τὴν τελευταίαν φιγούραν τῶν Ἀποκρέω. Promenade.

Ἦτο τόση εὐμορφία ὥστε κάθε ἄλλο, μόνον κόρτε δὲν ἠδύνατο κάνεις νὰ νηστεύσῃ.

**Καθαρὰ Τετάρτη. Πρωτὰ.** — Ὅποια ἁρμονία! Αἱ πεδιάδες ἐνδύνονται τὴν πράσινην ἰσθητὰ των, τὰ δένδρα τὰ ἀνθη των, ὁ οὐρανὸς τὸ μεϊδιάμα του. Μύρον καὶ κελάδημα, ζῶν καὶ αἰθρία. Εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ.

Θέσατε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀναγνώσατε τῆς μνήμης σας τὸ σημειωματάριον. Ὅπου ἔδητε κηλίδα πλύνατέ τὴν με μετάνοιαν. Ἐρχεται Μάρτιος, μὴν ἅγιος, νηστεύων καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν. Ὡς ἀνοίγουσι τὰ ἀνθη του πρὸ τῶν ὀμμάτων σας, ἀνοίξατε τὰς καρδίας σας πρὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀναζήσατε μετὰ τῆς ἀναζώσης φύσεως. Ἴδετε τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας σας, Μάρτιον ἤνθισε, Μάρτιον μαραίνεται. Ποτίσατέ το, θέλει αἷμα ἵνα ἀναδώσῃ νέους βλαστούς.

**Μάριος.**

## ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ

**Τεργέστη, 20 Φεβρουαρίου.**

Ὀλίγος κόσμος ὡς ὁ τῆς Τεργέστης εἶναι ἐκδοτος εἰς τὸν τρελλὸν βίον. — Τὸ φαινόμενον αὐτὸ — ἐν ἐμπορικῇ μάλισσά πόλει ὡς ὁ μαμελοῦκος Πειραιεύς — δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ ἐξηγήσω, εἰμὴ ὅτι ἡ κοιτίς τοῦ Ἀδρία εἶναι ἐν ταύτῃ καὶ ἡ λεκάνη εἰς ἣν καταρρέουσιν ὅλαι αἱ διασκεδάσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. — Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ἐν Τεργέστη ἥτις νὰ μὴ ἀπολαμβάνῃ μέχρι κραιπάλης τὸ τριήμερον καρναβάλιον της, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τελευταίας Κυριακῆς καὶ τελευταίων τὴν καθαρὰν Τρίτην ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανοις, κατὰ τὴν ἑκφρασὶν τοῦ ἐκκλησιαστοῦ. Μ' ὅλην δὲ τὴν ἀντιπολίτευσιν ἣν ἔκαμεν ὁ Θεὸς ἐφέτος, ἐκκενώσας ὡς πελώριος πυροσβέστης ὁλόκληρον τὸν οὐρανὸν του ὡς καιομένης . . . ἴσως ψυχὰς τῶν κατοίκων τῆς Τεργέστης, ὅλα τὰ θεάτρα, ὅλα τὰ καφενεῖα καὶ ὅλα τὰ ζυθοπωλεῖα, ἐνόμισες ὅτι θὰ λάβωσι ζωὴν, θὰ κινηθῶσι, θὰ περιπατήσωσιν ὡς εἰς ἄνθρωπος, τοσαύτην ζωὴν περιέκλειον ἐν ἑαυτοῖς τὰ κρησφύγετα ἐκεῖνα τῶν καταδικωμένων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπων.

Ἐκεῖ οἱ ἀπόγονοι τῶν γυμνῶν κατοίκων τοῦ παραδείσου, μετέβαλλον εἰς παράδεισον γυμνὰς αἰθούσας, μετὰ τὰς χρυσὰς αὐτῶν ἐσθῆτας, τὰ ἀδαμάντινα περιδέραια, τὰς ἀνθοστολιστούς κεφαλὰς, τὰ σφριγῶντα στήθη, τὰς ἡμιγυμνους κνήμας. Ἐκεῖ ἡ προπατορικὴ ἡμῶν μόνη γλῶσσα ἔδιδε τὴν εἰκόνα τῆς πυργοποιίας, ἀφοῦ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἐν τῇ γλωσσικῇ ἐκείνῃ confusio ὡς καρνοφιλίον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤντηχει. Ἐκεῖ ὁ Γάλλος ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Γερμανόν, ὁ Ἰταλὸς συνέκρουε τὸ κύπελλον του μετὰ τοῦ Αὐστριακοῦ, ὁ Ἀγγλὸς ἐπινεν εἰς ὕγιαν τῶν Μπουαρς, καὶ ὁ Ἕλλην ἀντήλλαξε θερμότητα ἀσπασμὸν μετὰ τὸν Ὀθωμανόν καὶ μάλιστα τὴν Ὀθωμανίδα! . . .